

CUPRINS

Vremuri grele pentru absurd sau Deliciile lui Onán.....	9
O femeie surprinzătoare	17
Pascualino și baloanele	27
Frigărui	41
Ușoare desfrâuri sabbatice	53
Doi asociați de neuitat sau Erotismul logicii.....	61
Răstignirea cercului.....	71
Joacă de copii	81
Aperitiv rece	93
Autismul tău cel periculos.....	99

Vremuri grele pentru absurd sau Deliciile lui Onán

Toți și-au amintit multă vreme de emoția cauzată de acel eveniment, al cărui ecou a fost prelungit până la refuz de către tabloidele din presă. Părerile s-au împărțit rapid în două tabere total diferite. Prima îl condamnă pe Bernabé Lahiguera, în timp ce a doua încearcă să ia în considerare circumstanțele absurde care au dus la moartea lui Dolores de la Borbolla.

Majoritatea persoanelor care afirmă că dețin o doză zdravănă de bun-simț - fără a aduce în discuție acel lucru atât de necesar în aceste cazuri, și anume simțul umorului - nu s-au întrebat cum poate să se înfigă un dop de șampanie într-o cavitate vaginală. Erau convinși că este vorba de un caz clar de ucidere din culpă. După un viol, evident. Și toate acestea în conformitate cu acțiunile imprevizibile ale logicii. Dar viața nu a avut bunul-simț să se oprească în fața acestei hipertrofii de considerente logice.

Nici măcar nu s-a pus problema ca membrii juriului care l-au condamnat pe Bernabé să se fi mirat câtuși de puțin, în fața acestei metode neobișnuite folosite în presupusa crimă. Oare erau atât de mulți criminali care demonstraseră atâta rafinement franțuzesc în momentul efectuării crimei? Cu toate acestea, originalitatea proce-

durii nu a constituit niciun factor atenuant în procesul juridic al lui Bernabé Lahiguera, al cărui nume de familie și determinare absurdă nu au putut împiedica dictarea unei sentințe cu adevărat negative. Cu o lipsă de imaginație evidentă, procurorul l-a declarat vinovat pe Bernabé Lahiguera de violarea și apoi uciderea lui Dolores de la Borbolla.

Astfel că Absurdul a părut că se simte înjosit când a auzit sau i s-a zis mai târziu - înclin spre prima variantă, căci întotdeauna mi-a plăcut că absurdul se bucură de darul omniprezenței - că verdictul juriului a fost VIOL și UCIDERE: Eros și Thanatos, două suflete pereche.

Dar permiteți-mi să fiu indiscretă și să vă întreb: dacă dumneavoastră ați fi știut că urmează să fiți uciși într-o noapte oarecare, într-un loc oarecare și dintr-un motiv oarecare, indiferent dacă ar fi fost vulgar sau nu, n-ați fi preferat să muriți înconjurați de șampanie?

Chiar dacă șampania a fost sau nu unealta unei voințe criminale, e posibil ca Dolores să nu fi gustat nici măcar o picătură amărâtă din acest lichid spumant care i-a dat lovitura de grație și i-a oferit un bilet de călătorie gratis, fără neplăcerile pe care le suferim noi ceilalți pe pământ, către un alt loc unde cel mai probabil deja le povestește noilor ei prieteni despre împrejurările ciudate ale morții sale.

Eu, ca o ziaristă nerăbdătoare și dornică de a afla adevărul, am fugit în căutarea martorului ocular și bineînțeles a autorului destupării fatidice ale acelei sticle de șampanie. Mai jos e povestea pe care mi-a spus-o Bernabé; o las aici pentru cine dorește să se aventureze în miezul unui subiect sumbru pentru unii, iar pentru alții

- printre care în mod onorabil mă includ și eu - tragi-comic și absurd. Îi dau cuvântul așadar lui Bernabé.

- Frișcă?

- Da, te rog, mi-ar plăcea.

(Un moment cu adevărat britanic până în acel moment, în stilul «*Oh, darling, would you like a cup of tea?*» «*Yes, please.*», în traducere: «Draga mea, ai dori o ceașcă de ceai?» «Da, te rog». Nu există nicio urmă de intenție criminală care să perturbe această petrecere. În prim plan, plan principal chiar, apar două obiecte a căror identificare nu este deloc dificilă: este vorba de un organ feminin dezbrăcat de orice artificiu disimulator și de un falus în stare evidentă de excitare. Amândoi discută liniștiți; sunt singuri și par să se înțeleagă destul de bine până acum. Violența pare să fie departe de această atmosferă.)

„După semnul de încuviințare al lui Dolores, căreia în intimitate eu îi spuneam Lola, m-am înfipt încet în prăjitura rotundă și m-am mișcat timid la început, aflându-mă în așteptare; nu-mi era cunoscută deloc acea senzație. Apoi am continuat să împing până m-am simțit cuprins complet de prăjitură. Era un loc bun pentru penetrare. Membrul meu mi s-a întărit de tot. Și Lola era excitată; am văzut cum sexul ei îmi făcea semne nerăbdător să fie umplut, dar eu am preferat să mă afund în senzația aia plăcută și pufoasă și m-am împins până ce vârful penisului meu a ieșit prin cealaltă parte a prăjiturii, însoțit de o ușoară desprindere a frișcăi. O avalanșă ca de zăpadă a căzut pe sol, foarte aproape de sticla de șampanie pe care în acel moment încă așteptam să o savurăm odată intrați în Noul An. Mi-am

continuat rotirea suavă, înconjurat de prăjitura cilindrică și provocând vaginul Lolei într-un ritm din ce în ce mai rapid. Ea se apropia jucăușă, moale și languroasă, încercând să controleze nerăbdarea vulvei sale. O încorda și apoi o relaxa, iar apoi, ca și într-unul din acele jocuri cu final predictibil, din nou o retrăgea cu blândețe. Eu am acceptat provocarea, deși penetrarea prăjiturii m-a absorbit până în punctul în care am uitat de Dolores.

»Era o noapte luminoasă, plină de taine secrete, și de urgențe care luau amploare, ca și cum urmau să facă un triplu salt mortal de consecințe neprevăzute. Mi-am retras vârful falusului înapoi în prăjitură pentru a-l ascunde de privirea pofticioasă a Lolei. Nu înțeleg de ce am început acel joc care acum mă face inevitabil vinovat. Poate l-am creat pentru a-i provoca Lolei o dorință nebună și insuportabilă de a se bucura de membrul meu sau poate pentru a prelungi acea plăcere vulgară și delicioasă a actului sexual.

»Îmi amintesc că am închis ochii, absorbit de textura delicată a prăjiturii. Simțeam cum frișca se prelinge și îmi lingea testiculele, cobora pe interiorul piciorului meu și se scurgea în jos până la tălpile mele. Am luat un pic de frișcă și mi-am întins-o pe tot corpul, până ce am simțit că aceasta, ca și o limbă imensă, m-a lins peste tot. Dolores bănuia că mă aflam pe punctul de a-mi da drumul, pentru că mâinile ei au încercat să mă atingă, nici nu mai știu pe unde. Poate încerca să pună stăpânire pe falusul meu, dar acesta a refuzat să abandoneze cavitatea care îl învăluisese atât de bine și îi provoca o asemenea plăcere. Știu că am împins-o pe Lola cu brutalitate și ea a încercat să mă mai mângâie încă o dată; însă am respins-o cu și mai multă

violență. Lola a început să mă scuipe și să mă înjure. Am deschis ochii și am văzut lângă mine un chip tulburat și tensionat, cu obraji îmbujorați și ochi ce sclipeau de dorință: era o dorință plină și profundă care m-a înnebunit și mai tare. Falusul meu și-a pierdut complet mințile și i-a urlat Lolei că preferă prăjitura, că niciodată nu se va mai culca cu ea, că nu o dorea, că îi provoca silă păsărica ei deschisă și dilatată, care saliva și nu mai avea niciun mister. Plină de ură, plângând și blestemând, Lola m-a împins și m-a făcut să cad; prăjitura și cu mine am aterizat împreunați și ne-am continuat jocul, departe de imaginea unei Lole care gâfâia și mă copleșea cu înjurături. Am continuat să-mi mișc fundul și șoldurile și să-mi afund penisul în cilindrul acela magic până ce plăcerea dată de convulsii a sosit, iar extazul debordant m-a orbit.

«După ce mi-am revenit și am deschis ochii, prăjitura acum toată firimituri, se afla între mine și podea: penisul meu a distrus-o cu mișcările sale frenetice de înainte și înapoi, iar acum era doar un amestec fără formă de prăjitură, frișcă și spermă. Mi-am băgat limba în acel terci și am lins-o și am mâncat-o de pe podea până ce n-a mai rămas nici urmă din acel festin delicios: în acel moment m-am simțit precum controversata insectă călugăriță care își devo-rează partenerul după actul sexual. Dar nu mă simțeam vinovat deloc, mi-am zis că era o partidă diferită și memorabilă. Un număr de sex pe care să-l ții minte. Am rămas pe jos cu fața către podea și am ațipit puțin, fiind extenuat complet.»

Dolores, sau Lola după cum îi spunea Barnabé în intimitate, Lola pentru prieteni, era departe de a fi de acord cu spusele partenerului său. Chipul ei a înțepenit într-o

grimasă dură și dureroasă. (Permiteți-mi să profit de pauza din poveste impusă de momentul ațipirii lui Bernabé, o pauză binemeritată pentru un războinic, pentru a evidenția reacțiile, la fel de frenetice, ale celeilalte participante la petrecere.)

Lola s-a uitat la ceas: era trecut de douăsprezece. Noul An începuse cu stângul. Fără o partidă de sex, fără râsete și fără șampanie. Fără șampanie? De ce fără șampanie? Cine îi interzicea ei să bea șampanie? Bernabé dormea profund și sticla era la îndemâna oricui dorea să se bucure de ea. S-a dus să caute un pahar și încă dezbrăcată și nerăbdătoare, a început să destupe sticla de șampanie. Însă, după ce a îndepărtat ambalajul de aluminiu și sârma care ținea dopul, Dolores, Lola între prieteni, s-a gândit că sticla ar putea avea altă utilitate, mult mai sugestivă. Citise povești despre persoane care se masturbau cu sticle și povești despre sticle care rămâneau blocate cu încăpățănare în părțile intime ale celor ce se masturbau, dar aceste lucruri nu au speriat-o. A introdus sticla cu dopul de plută încă pus în sexul ei fierbinte și umed care părea că-i mulțumește pentru asta. Vulva sa a început să se miște fără nicio reținere pe gâtul sticlei, trăgând-o în interior și apoi împingând-o puțin afară; suferința rămăsese în urmă: acel înlocuitor al penisului trădătorului de Bernabé funcționa perfect și adăuga stimulul imaginar al noutății. Onán ar trebui să se simtă foarte satisfăcut de cum crește numărul urmărilor săi.

Iar acum frumosul nostru adormit reia povestea întreruptă mai devreme de somn.

«Ochii mei s-au deschis încet privind realitatea din jur: sexul fierbinte, sexul care strânge gâtul sticlei, dansul din buric, Lola copleșită de plăcere, Lola cu ochii închiși, gura senzuală întredeschisă iar gâtul ei, subțire și frumos, arcuit pe spate. Părul lung și mătășos al Lolei îi cădea pe umeri, îi acoperea spatele și unul dintre sâni. Am vrut să o ling toată, să o posed, să o strâng în brațele mele. M-am ridicat și am încercat să-i smulg sticla pe care picioarele ei o țineau strâns. Dar întreruperea mea din timpul satisfacerii ei n-a fost bine primită. Orbită și cuprinsă de plăcere, Lola a continuat să se joace cu sticla, trăgând-o și împingând-o afară cu mișcările păsăricii ei; mișcări din buric, fund, sâni și șolduri într-un ritm care devenea din ce în ce mai înnebunitor; a fost vorba de răzbunare și de a se lipsi de prezența mea. Orgasmul ei nu era departe. Am știut că nu va accepta niciun gest de-al meu, astfel că m-am mulțumit să mă bucur de ea privind-o. Apoi a venit un moment în care tot corpul ei a tremurat zgudit, a vibrat ca o bombă și a expirat gemete de plăcere. Nu se terminase încă acea secvență când deodată s-a produs ceva foarte ciudat în interiorul Lolei. S-a auzit un zgomot înfundat, ca o explozie înăbușită. Ochii Lolei s-au deschis dintr-odată. Pe buzele ei încă senzuale și tentante a rămas în aer un țipăt. Ochii mei s-au mutat de pe chipul ei înspre vulva din care începea să curgă ceva spumos, dar nu avea culoarea șampaniei: acel lichid roșu a format o baltă pe podea. Și balta s-a făcut în ce în ce mai mare până ce Lola s-a prăbușit și sticla a căzut pe podea lângă ea. Îngrozit, am observat că sticla nu mai avea dop; speriat de moarte, am constatat că sticla era goală; perplex, mi-am dat seama că Lola era moartă, moartă într-o baltă care mirosea a sânge

și a șampanie. Dopul sticlei nu era nicăieri. Ulterior, medicul legist l-a extras din vulva sa distrusă de destuparea sticlei în interiorul său.”

Pare dificil de crezut că nimeni nu lua în serios povestea lui Bernabé Lahiguera; dar așa a fost. Poate, deoarece să acuzi o șampanie de omor ar fi fost o opțiune cu siguranță nemiîntâlnită și Tribunalul Suprem ar fi fost obligat să facă o grămadă de ore extra. În orice caz, trebuie să vă avertizez că, deși eram convinsă că Bernabé nu minte, n-aș vrea ca șampania sau plăcerea onanistă să-și piardă vreunul dintre susținători.